

mini przewodnik

free

+ współrzędne gps

po!skaniezwykla
masa miejsc godnych uwagi

Trasa wycieczki: Ośno - lubuskie Carcassonne

czas trwania: 3 godziny, typ: piesza, liczba miejsc: 5, stopień trudności:
bardzo łatwa

wydrukuj i zabierz na wycieczkę!

Opis wycieczki

Okolone zachowanymi niemal w całości średniowiecznymi murami miejskimi Ośno Lubuskie, zasługuje na tę nazwę jak rzadko które z miasteczek. Mało tego, w żadnym innym (przynajmniej na Ziemi Lubuskiej), nie ma tak zabytkowych kocich łbów i to aż w takiej aż ilości. Doświadczają tego szczególnie kierowcy, zmuszeni do wyraźnego zmniejszenia prędkości na autentycznym, szesnastowiecznym bruku. Ja zapraszam do spokojnego spaceru po mieście.

Najlepiej zacząć od wizyty w ratuszu, gdzie na parterze ulokowano niewielkie muzeum. Dowiemy się tam, dlaczego przed wojną Ośno nazywano „miastem majowych kwiatów” i jak to było z wynalezieniem baleronu. Może zastanowi nas, a może zadziwi informacja, że w XVI w. było tu prawie 900 warzelnii piwa! (teraz nie ma żadnego browaru).

Żelaznym punktem odwiedzin w Ośnie jest monumentalna XIII-wieczna świątynia, stojąca w centrum miejscowości. Jeżeli nie uda się nam wejść do wnętrza, warto zajrzeć tam chociaż przez kratę. Nie tylko ołtarz jest przepiękny. Później koniecznie trzeba przejść się pełnymi uroku krętymi uliczkami i ścieżką wytyczoną wzdłuż miejskich murów. W zachowanej baszcie, nomen omen - Złodziejskiej, było kiedyś więzienie, a przy jednej z rozebranych bram miejskich zachowała się część ciekawego budynku bramnego.

Kiedy dotrzemy do późnośredniowiecznej kaplicy św. Gertrudy, warto podejść kawałek dalej drogą w stronę Gronowa. Stoi tam granitowa wieża widokowa z 1937 r., mylnie przez niektórych nazywana wieżą Bismarcka. Można się na nią wspiąć, można też zrobić sobie popas u jej stóp. Na polanie są ławeczki i miejsce na ognisko. W Ośnie najlepiej jednak zostać na dłużej. Baza noclegowa powinna zadowolić każdego - od ośrodka odnowy biologicznej „Afrodyta” po schronisko młodzieżowe PTSM przy zabytkowym Zespole Szkół Ekonomicznych.

Program wycieczki

Ośno Lubuskie

Muzeum Ziemi Torzymskiej

Pierwsze muzeum powstało w gmachu ratusza już w 1912 r. Eksponowano w nim zabytkowe elementy wyposażenia starych budynków oraz pamiątki związane z bogatą historią miasta oraz znanymi obywatelami Drossen i okolic. Jakiś czas temu postanowiono je reaktywować, ale nastąpiło to dopiero po zwolnieniu przez znajdujący się tam wcześniej komisariat policji kilku pomieszczeń na parterze budynku.

18 maja 2002 r. muzeum otwarto ponownie. Nie bez kozery nosi ono nazwę Muzeum Ziemi Torzymskiej. Ośno pełniło przecież przez długi czas funkcję stolicy tej ziemi. Do sal muzeum trafiło sporo eksponatów znajdujących się wcześniej w rękach prywatnych. Ekspozycja obejmuje także informacje o sławnych ludziach pochodzących stąd lub kiedyś tu mieszkających. Dowiadujemy się z niej m.in., że miasto słynęło dawniej z hodowli konwalii oraz że nikt inny, tylko jeden z ośnian - Oscar Dorffler - wynalazł baleron.

Tablica informacyjna przed budynkiem ratusza głosi, że muzeum czynne jest we wtorki, środy, piątki i niedziele od 10.00 do 12.00. Telefonując pod numer 95 757 60 29, można uzgodnić inny termin zwiedzania, i to nie tylko przez grupy zorganizowane. Wstęp do muzeum jest bezpłatny. Wewnątrz - na drzwiach wejściowych do pomieszczeń muzealnych - podana jest nieco inna informacja o otwarciu placówki, dlatego na wszelki wypadek także ją przytaczam: otwarte w dniach - poniedziałek, wtorek, czwartek, piątek od 9.00 do 14.00; kontakt tel. 605 548 883.

52°27'15"N 14°52'15"E | na mapie:A

Ośno Lubuskie

Neogotycki ratusz (1842-44)

Piękny, neorenesansowy ratusz ośniański zbudowano w latach 1842-44. Źródła ikonograficzne wskazują, że w tym miejscu stał już gotycki budynek pełniący wcześniej tę samą funkcję. Postawiono go ok. 1544 r. podobno na miejscu jeszcze starszej budowli, ale jak do tej pory nie znaleziono dokumentów potwierdzających tę tezę. Ratusz w Ośnie należy do najpiękniejszych budynków o tym

przeznaczeniu na Ziemi Lubuskiej. Powstał według projektu architekta z Frankfurtu Karla Alexandra Flaminiususa.

52°27'15"N 14°52'12"E | na mapie:B

Ośno Lubuskie

Ołtarz jak Ewangelia

W 1945 r. Ośno zostało zniszczone w kilkudziesięciu procentach, przy czym szczególnie mocno ucierpiało jego centrum w granicach średniowiecznych murów obronnych. Na szczęście z tego kataklizmu obronną ręką wyszedł ogromny gotycki kościół farny pw. św. Jakuba, który dzisiaj góruje nad wielkim pustym placem, jaki pozostał po uprzątnięciu zrujnowanej zabudowy mieszkalnej. W przestronnym prezbiterium tej świątyni zachował się monumentalny późnorennesansowy ołtarz z pierwszej ćwierci XVII w. Na jego pięciu piętrach wyrzeźbione są najważniejsze sceny ilustrujące chrześcijańską teologię zbawienia. Najpierw Ostatnia Wieczerza, potem Ukrzyżowanie, Zmartwychwstanie, Wniebowstąpienie i na górze scena Sądu Ostatecznego.

Ta ostatnia scena ma dosyć zaskakującą formę, ponieważ Chrystus, który zgodnie z wizją z Apokalipsy powinien siedzieć na tronie z tęczy, tutaj został umieszczony na tęczopodobnym łuku nad archaniołem Michałem i przypomina raczej pływaka szykującego się do skoku z trampoliny niż władcę nieba i ziemi na majestacie... W zwieńczeniu ołtarza znajduje się rzeźba pelikana karmiącego własnym ciałem pisklęta - symbol Eucharystii. Po bokach stoją figury św. Piotra i św. Pawła, personifikacje Wiary i Miłosierdzia oraz postacie czterech ewangelistów i tłum aniołów. Jedynym elementem, który świadczy o tym, że ołtarz powstał na zamówienie gminy protestanckiej, jest występowanie złotego nimbu tylko wokół głowy Jezusa, co niewątpliwie wiąże się z luterskim odrzuceniem kultu świętych. W kościele zachowały się również inne ciekawe elementy dawnego wyposażenia, takie jak kamienna chrzcielnica (ok. 1600 r.), ambona wsparta na figurze patriarchy Mojżesza (1619 r.) i neogotyckie organy z drugiej połowy XIX w.

Cennym zabytkiem przeszłości miasta jest prawie całkowicie zachowany krąg średniowiecznych kamiennych murów obronnych, dawniej poprzedzony wałem ziemnym i fosą. Poza murami, przy rozwidleniu dróg na Słubice i Kostrzyn, stoi gotycka kaplica św. Gertrudy, wzniesiona w połowie XV w. przy istniejącym tutaj szpitalu, która od końca XVIII w. pełniła funkcję kaplicy cmentarnej. Wokół niej na poniemieckim cmentarzu zachowało się jeszcze sporo starych nagrobków i epitafiów umieszczonych na murze otaczającym nekropolię.

52°27'15"N 14°52'08"E | na mapie:C

Ośno Lubuskie Mury obronne (XIV-XV w.)

To prawdziwy cud, że mimo zniszczeń wojennych, które objęły niemal 70% miasta, prawie cała pierwotna długość dawnych murów miejskich przetrwała do dziś. Mają kształt zdeformowanego owalu. Najstarsze fragmenty wybudowane są z ułożonego warstwowo kamienia polnego. W miarę, jak pojawiały się w nich uszkodzenia, łątano je cegłami. Dzięki temu oglądamy dziś fragmenty kamienne, kamienno-ceglane i ceglane. W całym ciągu murów – sięgających wówczas 6 metrów wysokości - rozmieszczono nieregularnie 12 prostokątnych baszt. W XVI w. dobudowano dodatkowo trzy baszty cylindryczne. Dwie bramy miejskie – Frankfurcka i Sulęcińska zostały wyburzone w połowie XIX w., ale do dziś można oglądać fragmenty budynków bramnych, do których przymocowane

były niegdyś mosty zwodzone. Mury miejskie ciągną się na długości 1350 m. W oryginalnej wysokości można je oglądać przy ul. Słubickiej.

52°27'18"N 14°52'15"E | na mapie:D

Ośno Lubuskie Późnogotycka kaplica cmentarna św. Gertrudy (XV w.)

Osada targowa „civitas forensis Osna” została po raz pierwszy wzmiankowana w 1252 r. (choć z pewnością istniała w tym miejscu ponad wiek wcześniej). W połowie XIV w. była już prężnie rozwijającym się miastem. Jedną z plag czasów średniowiecza były epidemie chorób zakaźnych. Miasta starały się rozwiązywać ten problem przez budowę przytułków dla ubogich zwanych powszechnie szpitalami.

Przytułki takie stawiano zazwyczaj ze środków rady miejskiej i poza miejskimi murami. Ośno już w XIII wieku dysponowało dwiema takimi placówkami. Do czasów dzisiejszych zachowała się jedynie dawna kaplica przyszpitalna św. Gertrudy. Zbudowano ją ok.1450 r. z wypalanej cegły. Wzniesiona została na tzw. Przedmieściu Frankfurckim w miejscu starszej, lokowanej na przyszpitalnym cmentarzu. Przetrwała w stanie niemal nie zmienionym. Budynek szpitala noszącego imię patronki ubogich św. Gertrudy zniszczone zostały podczas wojny trzydziestoletniej (XVII w.). Odbudowane w XVIII. nie przetrwały okresu II wojny (wcześniej przekształcono je w popularny zajazd). Kaplicę otacza kamienny mur, przy którym zachowały się pozostałości trzech grobowców.

52°27'21"N 14°51'43"E | na mapie:E

Zdjęcia dodane przez (w kolejności): bakhita, marekpic, marekpic, marekpic, marekpic

Trasa dodana przez: bakhita

Przewodnik wygenerowany w serwisie www.polskaniezwykla.pl. Wszystkie prawa zastrzeżone. Żadna część ani całość Mini przewodnika nie może być reprodukowana ani przetwarzana w sposób elektroniczny, mechaniczny, fotograficzny i inny; nie może być użyta do innej publikacji oraz przechowywana w jakiegokolwiek bazie danych bez pisemnej zgody Administratora serwisu. Copyright © 2007 Polska Niezwykła

Wygenerowano:
niedziela 25 sierpnia 2024 00:22:33